

Р Е Ш Е Н И Е

№ 364

гр. София, 14 октомври 2014 г

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
ЧЛЕНОВЕ: КАПКА КОСТОВА
БЛАГА ИВАНОВА

при секретаря Аврора Караджова
и в присъствието на прокурора Ивайло Симов
изслуша докладваното от
съдия ИВАНОВА касационно дело № 1023 по описа за 2014 г

Касационното производство е образувано по протест на Варненска апелативна прокуратура и по жалби на подсъдимите К.С. В., П.Г.Т. и Ж.И.Н., срещу присъда на Варненски апелативен съд № 2 от 5.12.2013 г, по ВНОХД № 104/13.

С въззивната присъда е постановено следното:

- отменена е първоинстанционната присъда № 4 от 17.01.2012 г, по НОХД № 1294/10 по описа на Варненски окръжен съд, в частта, касаеща произнасянето по отношение на подсъдимите К.С.В., П. Г. Т. и Ж.И.Н., и посочените подсъдими са признати за виновни, както следва:

1/ подсъдимият К.С.В. в това, че на 2.01.2008 г в гр. В., в качеството си на проектант по част „Конструктивна” на технически инвестиционен проект за промяна на предназначение и преустройство на част от магазин в банков офис на „П.и.б.” / „П.” /, клон В., находящ се в гр. В., бул. „П.п.” № 80-82, е причинил смъртта на Г.А.В. поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност, като е нарушил чл. 38, ал. 7, чл. 169, ал. 1, т. 1, т. 3 и т. 4 ЗУТ, чл. 16, ал. 2 и чл. 42 Норми за проектиране на сгради и съоръжения в земетръсни райони, чл. 49, т. 3 и чл. 50, ал. 1 и ал. 2, т. 7 и чл. 52 Наредба № 4/2001 за обхвата и съдържанието на инвестиционните проекти, с оглед на което и на основание чл. 123, ал.

1 и чл. 54 НК, е осъден на две години „лишаване от свобода”, отложено по реда на чл. 66 НК, за срок от четири години, и „лишаване от право да извършва дейност, свързана с упражняване на пълна проектантска правоспособност”, за срок от три години,

2/ подсъдимият Ж.И.Н. в това, че на 2.01.2008 г в гр. Варна, в качеството си на квалифицирано лице, упражняващо технически контрол по част „К.” на технически инвестиционен проект за промяна на предназначение и преустройство на част от магазин в банков офис на „П.и.б.”, клон В., находящ се в гр. В., бул. „П. п.” № 80-82, е причинил смъртта на Г.А.В. поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност, като е нарушил чл. 142, ал. 8 вр. ал. 5, т. 3 и 5 и чл. 169 ЗУТ, с оглед на което и на основание чл. 123, ал. 1 и чл. 54 НК, е осъден на две години „лишаване от свобода”, отложено по реда на чл. 66 НК, за срок от четири години, и „лишаване от право да упражнява дейност”, свързана с осъществяване на технически контрол по смисъла на чл. 142, ал. 10 ЗУТ, за срок от три години,

3/ подсъдимият П.Г.Т. в това, че на 2.01.2008 г в гр. В., в качеството си на инженер конструктор към „Г. К.” ЕООД, В., като консултант строителен надзор на обект, находящ се в гр. В., бул. „П. п.” № 80-82, банков офис на „П.”, клон В., е причинил смъртта на Г. А. В. поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност, като е нарушил чл. 154, ал. 2, т. 5 и чл. 168, ал. 1, т. 3 ЗУТ, с оглед на което и на основание чл. 123, ал. 1 и чл. 54 НК, е осъден на две години „лишаване от свобода”, отложено по реда на чл. 66 НК, за срок от четири години, и „лишаване от право да упражнява дейност”, свързана с оценяване на съответствието на инвестиционните проекти и упражняване на строителен надзор по смисъла на чл. 166, ал. 1, т. 1 ЗУТ, за срок от три години,

- присъдата е потвърдена в останалата ѝ част.

С първоинстанционната присъда осъдените от въззивната инстанция подсъдими са признати за невинни и са оправдани по възведените им обвинения. Със същата присъда са признати за невинни и са оправдани, също и подсъдимите В.Х.Р., В.Н.Р., С.И.К., както следва:

- подсъдимата В.Х.Р. е призната за невиновна в това, че на 2.01.2008 г в гр. В., в качеството си на главен проектант по част „А.” на технически инвестиционен проект за промяна на предназначение и преустройство на част от магазин в банков офис на „П.и.б.”, клон В., находящ се в гр. В., бул. „П.п.” № 80-82, е причинила смъртта на Г. А.

В. поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност, като е нарушила чл. 169 ЗУТ, чл. 21, ал. 1, т. 3, чл. 32 вр. чл. 28, ал. 2, т. 1, чл. 19, ал. 3, т. 1 чл. 33, ал. 1, т. 3, чл. 34 вр. чл. 30 Наредба № 4/01 за обхвата и съдържанието на инвестиционните проекти, чл. 169, ал. 1, т. 1, т. 3 и 4 ЗУТ, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдана по чл. 123, ал. 1 НК,

- подсъдимият В. Н.Р. е признат за невиновен в това, че на 2.01.2008 г в гр. В., в качеството си на проектант към ТД ЗЗД „А.”, В., изготвящ техническата документация по част „А.” на технически инвестиционен проект за промяна на предназначение и преустройство на част от магазин в банков офис на „П.и.б.”, клон В., находящ се в гр. В., бул. „П.п.” № 80-82, е причинил смъртта на Г.А.В. поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност, като е нарушил чл. 19, ал. 3, т. 1, чл. 21, ал. 1, т. 3, чл. 32 вр. чл. 28, ал. 2, т. 1, чл. 33, ал. 1, т. 3, чл. 34 вр. чл. 30, ал. 1 Наредба № 4/01 за обхвата и съдържанието на инвестиционните проекти, чл. 169, ал. 1, т. 1, т. 3 и 4 ЗУТ, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по чл. 123, ал. 1 НК,

- подсъдимата С.И.К. е призната за невиновна в това, че на 2.01.2008 г в гр. В., в качеството си на управител на „Г.К.” ЕООД, В., осъществяващ строителен надзор на обект, находящ се в гр. В., бул. „П.п.” № 80-82, банков офис на „П.”, клон В., е причинила смъртта на Г.А.В. поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност, като е нарушила чл. 154, ал. 2, т. 5, чл. 168, ал. 1, т. 3 и ал. 7 ЗУТ, с оглед на което и на основание чл. 304 НПК, е оправдана по чл. 123, ал. 1 НК.

С протеста, насочен срещу частта на въззивния акт, с която е потвърдена оправдателната присъда по отношение на подсъдимите В.Х.Р., В.Н.Р. и С.И.К., се релевират основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК. Излагат се доводи за това, че доказателственият анализ не е проведен в съответствие с процесуалните изисквания, че не са анализирани доказателствата, уличаващи подсъдимите Р. и подсъдимата К., че неправилно е преценена съставомерността на деянията, извършени от обхванатите от протеста подсъдими, че материалният закон е приложен неправилно.

С протеста се иска да бъде отменена атакуваната част на въззивния акт и делото да бъде върнато в посочената част за ново разглеждане от друг състав на Варненския апелативен съд.

С жалбите се релевират всички касационни основания. Изтъква се, че въззивният съд е решил делото в незаконен състав поради

допуснато нарушение на принципа за случайно разпределение на делата, че е нарушен чл. 14 НПК, че неправилно е прието от фактическа страна, че козирката е конструктивен елемент, че подсъдимият В. не е имал задължение да обследва козирката, която е архитектурен елемент, че посоченият подсъдим е изпълнил задълженията си, съгласно зададения му проект, че не е отчетена липсата на архитектурен детайл за козирката, предопределила невъзможността на подсъдимия В. да направи необходимите изчисления, че не е взета предвид ролята на осъдената Н. за това, че с избраната от нея облицовка се е стигнало до прекомерно натоварване на конструкцията, че подсъдимият Ташков не е имал задължение да осъществи контрол върху фасадата на обекта, а само върху преустройството вътре в сградата, че не е отговорено на възражения на защитата, свързани с датата на заверката на заповедната книга, че не е съобразена разпоредбата на ЗУТ, касаеща началото на строежа, че не е взето предвид, че видът на фасадата на сградата и материалите за облицоването ѝ не са били предмет на специално проектиране за офиса на „П.“ във В., че не е обсъдено възлагането на задачите по преустройството на различни фирми, че е била налице обективна невъзможност на подсъдимия Т. да осъществи контрол по фасадата, че не е отчетена категорията на обекта: IV, при която не се засяга конструкцията на сградата, че е неясна формулировката на обвинението, по което е постановена осъдителната присъда, че липсват съображения относно релевантната причинна връзка, че не са изложени мотиви за това: кои задължения не са изпълнени от подсъдимите, че не е обсъдена субективната страна, че не е мотивирано как е допуснато отклонение от одобрения инвестиционен проект, че подсъдимият Николов не е имал сключен договор за оценяване на част „Конструктивна“ на проекта и не е имал задължение да направи конструктивно обследване на козирката, че поради липсата на разработен архитектурен детайл подсъдимият В. не е имал задължение да обследва козирката, че поставените рекламno-информационните елементи също са довели до натоварване на козирката, че не е мотивирано кои нарушения са в причинна връзка с престъпния резултат, че подсъдимият Ташков не е имал задължение да извършва строителен надзор по неразрешен строеж, че материалният закон е приложен неправилно, че се касае за „случайно деяние“ по чл. 15 НК, че евентуално мислима би била хипотезата на чл. 122 НК, която е неприложима предвид липсата на такова обвинение, че наложеното наказание е явно несправедливо.

С жалбите се правят алтернативни искания: да бъде отменен въззивният акт в обжалваната част и жалбоподателите да бъдат оправдани или делото да бъде върнато за ново разглеждане, или обжалваният акт да бъде изменен, като бъде смекчено наказателноправното положение на жалбоподателите.

В съдебно заседание на настоящата инстанция представителят на ВКП пледира за уважаване на протеста и оставяне на жалбите без уважение.

Частните обвинители или техен представител не се явяват и не вземат становище по жалбите и протеста.

Защитата на подсъдимите жалбоподатели пледира за уважаване на жалбите.

Защитата на подсъдимите Р.и Р. счита, че протестът следва да бъде отхвърлен.

Защитата на подсъдимата К. изразява становище в писмен вид за оставяне на протеста без уважение.

В съдебно заседание се явяват подсъдимите В., Р. и Р., които заявяват, че не са извършили престъпление.

Останалите подсъдими не участват лично в касационното производство.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Протестът е частично основателен.

Жалбите са неоснователни.

Настоящото производство е второ по ред касационно такова.

С решение на ВКС № 27 от 8.04.13 г, по н. д. № 2162/12, е отменено въззивно решение № 109 от 29.10.12 г, по ВНОХД № 56/12 по описа на Варненски апелативен съд, в частта, касаеща подсъдимите Р., Р., В., Н., Т. и К., и делото е върнато в отменената част за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. Първият касационен състав е взел становище по следните въпроси: Посочил е, че правилно са изяснени обстоятелствата, при които е променено предназначението на процесния обект, извършените строително-монтажни работи, времето на извършването им, начина на работа и материалите, с които е извършено преустройството. Констатирал е, че правилно са изяснени и обстоятелствата относно състоянието на падналата конзола / козирка / непосредствено преди срутването ѝ и причините за това, както и

фактите относно съпричастността на всеки от подсъдимите към изработването на строителната документация, получаването на разрешение за строеж и участието на подсъдимите във фактическото извършване на строително-монтажните работи. Съставът на ВКС е изразил несъгласие с изводите на въззивния съд, че козирката е архитектурен детайл, като е отбелязал, че се касае за конструктивен елемент на сградата. Касационният съд е счел за неправилен извода, че конзолата като елемент е трябвало да бъде включен в работния проект по смисъла на чл. 139, ал. 1, т. 3 ЗУТ и чл. 22 от Наредба № 4/01, а не в техническия проект по смисъла на чл. 148, ал. 4 ЗУТ. ВКС е посочил, че неправилно са преценени действията на подсъдимите Р., поддържащи тезата, че са имали задължение да работят само по интериора на обекта. Посочил е, че съгласно съдържанието на договора, сключен между „П.“ АД и ДЗЗД „А.“, представлявано от Р., задължението им е било за изработване на пълна техническа документация на обекта. ВКС е взел становище и по възлагане на задачите по преустройство на различни фирми, отбелязал е, че строително-монтажните работи по външната част на обекта са извършени практически без проект / технически или работен /, че предвид естеството на конзолата като конструктивен елемент е следвало оценката на конструкцията на сградата и начина на изпълнение на преустройството да залегнат в техническия проект. Първият касационен състав е взел отношение по съображенията за случайно деяние, като е посочил, че хипотезата на чл. 15 НК не е налице.

ВКС, в настоящия си състав, намира, че, на първо място, дължи произнасяне по довода за незаконен състав. Този довод е неоснователен. Видно от хронологията по избора на съдии от въззивната инстанция, следва, че е спазен случайният принцип на разпределение на делата. След отмяната на първия въззивен акт, при повторното разглеждане на делото, от разпределението са изключени съдиите, които са се произнасяли по реда на чл. 243, ал. 7 НПК и тези, постановили отмененото решение. Тогава е определен съдия-докладчик В. П., който се е отвел, след което отново на случаен принцип е определена съдия Д. Д., която също се е отвела. Със заповед на председателя на Варненски апелативен съд № 371 от 11.10.2013 г, съдията от Варненски окръжен съд Я.Я. е командирован във Варненския апелативен съд, считано от 16.10.13 г до 28.10.13 г и от 5.12.13 г до 16.12.13 г. При поредния случаен подбор като докладчик е определен съдия Я., който е бил и председател на съдебния състав. При

тази хронология на разпределението е видно, че не може да бъде споделен довода за нарушение на принципа за случайно разпределение на делата, тоест, делото не е разгледано от незаконен състав.

ВКС, в настоящия си състав, намери, че протестът е основателен по отношение на произнасянето, касаещо подсъдимите Р., респективно е неоснователен по отношение на подсъдимата К.. Съображенията за това са следните: Подсъдимите Р. са имали задължение да изработят част „А.“ от инвестиционния проект. Те са го представили във фаза технически проект. В част „А.“ е направен чертеж на „Фасада Северозапад“ и е посочено, че за козирката се предвижда фасадна облицовка по детайл, какъвто тогава не е изработен. Не се спори, че подсъдимите Р. не са изготвили работен проект, в който да конкретизират архитектурния детайл, респективно, не са внесли уточнение относно материалите на облицовката и начина на закрепването им. Те са изразили становище в изготвената от тях „Обяснителна записка“, че при преустройството на обекта не се предвижда конструктивна промяна, че се подменят плътните части на фасадата, отново без уточнение на строителните материали за облицовката и начина им на закрепване. С оглед обема на поставената им задача, а именно: да изготвят пълна техническа документация на обекта, за подсъдимите Р. е възникнало задължение да уточнят вида и особеностите на предвидените за облицовка материали и начина на закрепването им, което те не са сторили. Следователно, те не са извършили цялостно архитектурно проектиране, макар и това задължение да е било възможно да се изпълни още във фаза технически проект или впоследствие, във фаза работен проект. Ирелевантно за изхода на делото е това, че възложителят е държал да постигне еднакъв външен вид на офиса на „П., клон В., с офисите на банката в други градове, тъй като такова изискване не води до отпадане на задължението да бъде направено архитектурно и конструктивно проектиране на обекта. Пропускът на подсъдимите Р. в техническия проект не е отстранен в изготвяне на работен проект, а това неизпълнение на професионалните им задължения е поставило началото на причинния процес, при който конзолата е останала извън архитектурното, а след това, и извън конструктивното обследване. По този начин е формирана поредица от пропуски в работата на отделните извършители, действащи като независими съпричинители, създава условия за срутването на козирката, а оттам и за причиняване на смъртта на пострадалата. Вещите лица по приетите строителни експертизи са категорични, че при професионално изпълнение на

задълженията на участниците в строителния процес, при задълбочено обследване на конзолата - архитектурно и конструктивно, е било възможно да се констатира, че носимоспособността ѝ е изчерпана докрай и да се вземат мерки за нейното укрепване или евентуално, за премахването ѝ.

Неправилен е изводът на въззивния съд, че подсъдимите Р. не са допуснали нарушение на чл. 33, ал. 1, т. 3 от Наредба № 4/01. Цитираната разпоредба предвижда, че в част „А.“ на инвестиционния проект се представя чертеж, в който фигурира фасадното изображение, изясняващо външното оформяне на обемите, употребените материали и тяхната обработка. Следователно, задължението за конкретизация на материалите за облицовка е било налице и за фаза технически проект, каквото становище е изразено и от първия касационен състав. Съображението на въззивната инстанция би било вярно само ако подсъдимите Р. са изготвили архитектурния детайл впоследствие във фаза работен проект, какъвто обаче не е изработен. Неправилен е и другият извод, че Рачеви не са допуснали нарушение на производните си задължения, включително и това по чл. 169 ЗУТ, предполагащо съобразяване на проекта с изискванията за безопасност.

Ето защо, протестът срещу оправдаването на подсъдимите Р. е основателен и следва да бъде уважен.

Неоснователен е протестът по отношение оправдаването на подсъдимата К.. Нейното бездействие да уведоми архитектите Й. и О., че следва да упражнят строителен надзор по част „А.“, също е в причинна връзка с общественоопасните последици, доколкото е било възможно в хода на строителството да се констатира пропускът в част „А.“ на инвестиционния проект. Евентуално упражненият контрол по част „А.“ обаче не би могъл да санира изначалната липса на разработен архитектурен детайл. В същото време, по отношение на част „К.“, подсъдимата К. е осигурила строителен надзор в лицето на подсъдимия Т.. Следователно, неупражненият контрол по част „А.“, по причина на подсъдимата К., не обуславя пряка и непосредствена причинна връзка с резултата, поради което оправдаването ѝ е законосъобразно и в тази част въззивният акт следва да бъде оставен в сила.

Що се отнася до отговорността на подсъдимите В., Н. и Т., следва да се има предвид следното:

Като е признал посочените подсъдими за виновни, въззивният съд е изпълнил дадените от първия касационен състав задължителни указания по приложението на материалния закон. Поведението на цитираните подсъдими е съставомерно по чл. 123, ал. 1 НК, поради

следните съображения: Продължавайки причинния процес, започнал с бездействието на подсъдимите Р., подсъдимият В. е изготвил част „К.“ на инвестиционния проект, наименована „Конструктивна експертиза“. В архитектурната част е имало заложена облицовка на фасадата, обхващаща и козирката, и независимо от липсата на разработен архитектурен детайл, конструкторът е имал задължението да направи изчисления относно натоварването на конструкцията, което има пряко отношение към изискването за безопасност при експлоатацията на обекта. Пропускайки да изпълни задължението си, жалбоподателят В. е дал заключение, че след извършване на преустройството сградата запазва носимоспособност в конструктивно отношение. С този извод се е съгласил и подсъдимият Н., който е подписал „Конструктивната експертиза“ без възражения, а той / Н. / е лицето, изпълняващо технически контрол по част „К.“, и по този повод с него е сключен отделен договор. Подсъдимите В. и Н. са изразили становище, без да направят конструктивно обследване на козирката и статистически изчисления на нейната конструкция. Те не са разработили конструктивен детайл на козирката, не са визирали размери на конструктивните елементи, разположението на носещата и поемащата сеизмични натоварвания козирка, и по този начин са продължили причинния процес, започнал с бездействието на подсъдимите Р. В хода на строителството, надзор по част „К.“ е следвало да извърши подсъдимият Т.. Той е допуснал нарушение на служебните си задължения, тъй като не е осъществил надежден надзор при изпълнението на строителните дейности по конструкцията, включително козирката. Ташков не е бил в обективна невъзможност да осъществи цялостен контрол върху преустройството, а, напротив, разполагал е с комплекс от мерки, с които е могъл да повлияе върху хода на строителството, включително да сезира органите на Регионалната дирекция за строителен контрол. Отделен е въпросът колко често е посещавал обекта. С оглед обема на поетите задължения обаче той е следвало да проследи процеса на изпълнение по част „К.“. Строително-монтажните работи в обекта са приключили на 10.08.07 г., за което е съставен акт за приемане на конструкцията, подписан от подсъдимия В., подсъдимия Т. и строителя Ж.. В акта е залегнала констатацията, че носещата конструкция е в състояние да понесе, по време на последващото изпълнение на строително-монтажни работи и при експлоатацията, всички натоварвания, съгласно проекта и действащата нормативна уредба. Тази констатация се е оказала

необоснована, тъй като в срок от четири месеца е настъпил инцидентът, при който е причинена смъртта на пострадалата.

При обсъждане на възраженията на защитата следва да се има предвид, че част от тях са намерили разрешение в мотивите на решението на ВКС № 27 от 8.04.13 г, по н. д. № 2162/12, поради което същите не могат да бъдат пререшавани. Такива са въпросите относно естеството на конзолата / конструктивен или архитектурен елемент /, законността на строежа, извършените строително-монтажни работи, фактическите действия на подсъдимите в хода на строителството, какъв е бил обемът на задълженията на архитектите Р., имали ли са те задължение да изработят в цялост архитектурния детайл за козирката, в тяхната работа включвал ли се е екстериорът на обекта, причините за инцидента, налице ли е „случайно деяние” по чл. 15 НК.

Останалите, релевирани с жалбите, възражения са неоснователни. Във въззивния акт са обсъдени детайлно допуснатите от осъдените подсъдими нарушения на професионалните им задължения, както и наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между тяхното бездействие и съставомерния резултат. Обсъдена е и субективната страна. С мотивиране на основанията за признаване на подсъдимите В., Н. и Т. за виновни, практически е даден отговор на възраженията на защитата срещу основателността на въззивния протест, тоест, оспореният пред настоящата инстанция въззивен акт е изготвен в съответствие с процесуалните изисквания. При анализа на доказателствата, касаещ осъдените подсъдими, не е нарушен чл. 14 НПК. Обясненията на подсъдимите са анализирани в контекста на останалите доказателствени източници. Не е допуснат порок във вътрешното убеждение по релевантните факти, имащи значение за отговорността на осъдените подсъдими. Липсва нарушение на процесуалните правила във връзка с формулировката на фактическата страна на обвинението, тъй като детайлно са описани елементите от състава на престъплението по чл. 123 НК. Конкретизирани са и съответните нарушения на нормативни актове, стоящи в причинна връзка с престъпните последици. Що се отнася до отговорността на осъдената Н., реализирана със споразумение, следва да се има предвид, че Н. е осъдена за собственото си поведение, покриващо признаците на състава по чл. 123 НК, което обаче не отменя съставомерността на деянията, извършени от осъдените подсъдими, респективно, от подсъдимите Р.. Въззивният съд е взел отношение по възражението, касаещо липсата на одобрен инвестиционен проект относно конзолата, като е посочил, че поставянето на облицовка на фасадата, включително

на козирката, при липса на проект за това / архитектурен и конструктивен / представлява отклонение от одобрения инвестиционен проект по смисъла на чл. 154, ал. 2, т. 5 ЗУТ. Именно това не е констатирано от подсъдимия Т., който е имал задължението да проследи дали строежът се изпълнява съобразно одобрения инвестиционен проект и при констатиране на нарушение, да задейства законовите механизми / да изготви предписание или заповед, които да впише в заповедната книга, респективно, да уведоми органите на Регионалната дирекция за строителен контрол /. Що се отнася до поставянето на рекламни елементи, това е въпрос, касаещ една от причините за инцидента, който е решен с първото касационно решение.

Липсата на нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, касаещо осъдените подсъдими, изключва възможността за отмяна на въззивния акт в обжалваната част и връщане на делото в тази част за ново разглеждане от друг състав на Варненски апелативен съд. Поради това, че материалният закон по отношение на подсъдимите В., Н. и Т. е приложен правилно, не може да бъде уважено направеното от тях искане за оправдаване от настоящата инстанция. Липсва основание за обсъждане на довода дали е приложим чл. 122, ал. 1 НК, имайки предвид, че е налице съставомерност по чл. 123, ал. 1 НК, който текст е специален по отношение на общия такъв по чл. 122, ал. 1 НК. Като е потвърдил оправдателната присъда спрямо подсъдимите Р., въззивният съд е допуснал нарушение на материалния закон. Дадените от първия състав на ВКС указания, при същите фактически положения, не са изпълнени, поради което при новото разглеждане на делото във въззивната инстанция следва да бъде съобразена разпоредбата на чл. 355, ал. 1, т. 2 НПК.

Не е налице релевираното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК. Въззивният съд е съобразил чистото съдебно минало и добрите характеристични данни на подсъдимите, с оглед на което е намерил, че се касае за дейци с ниска степен на обществена опасност. От друга страна, правилно е взел предвид, че престъплението по чл. 123 НК се отличава със завишена степен на обществена опасност. Наказанието на осъдените подсъдими, включително и кумулативното такова: „лишаване от права”, е наложено при комплексна преценка на обстоятелствата по чл. 54 НК и при съобразяване на целите по чл. 36 НК. Ето защо, настоящата инстанция намери, че определените наказания отговарят на законовия критерий за справедливост по чл. 348, ал. 5 НПК, поради което не може да бъде уважено искането на жалбоподателите за смекчаване на наказателноправното им положение.

По изложените съображения, ВКС намери, че протестът е частично основателен и следва да бъде частично уважен, а жалбите са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 4 и т. 1 НПК, ВКС, I НО,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ присъда на Варненски апелативен съд № 2 от 5.12.2013 г, по ВНОХД № 104/13, в частта, касаеща произнасянето по отношение на подсъдимите В.Х.Р. и В.Н.Р., и ВРЪЩА делото в отменената част за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция.

ОСТАВЯ в СИЛА присъдата в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: